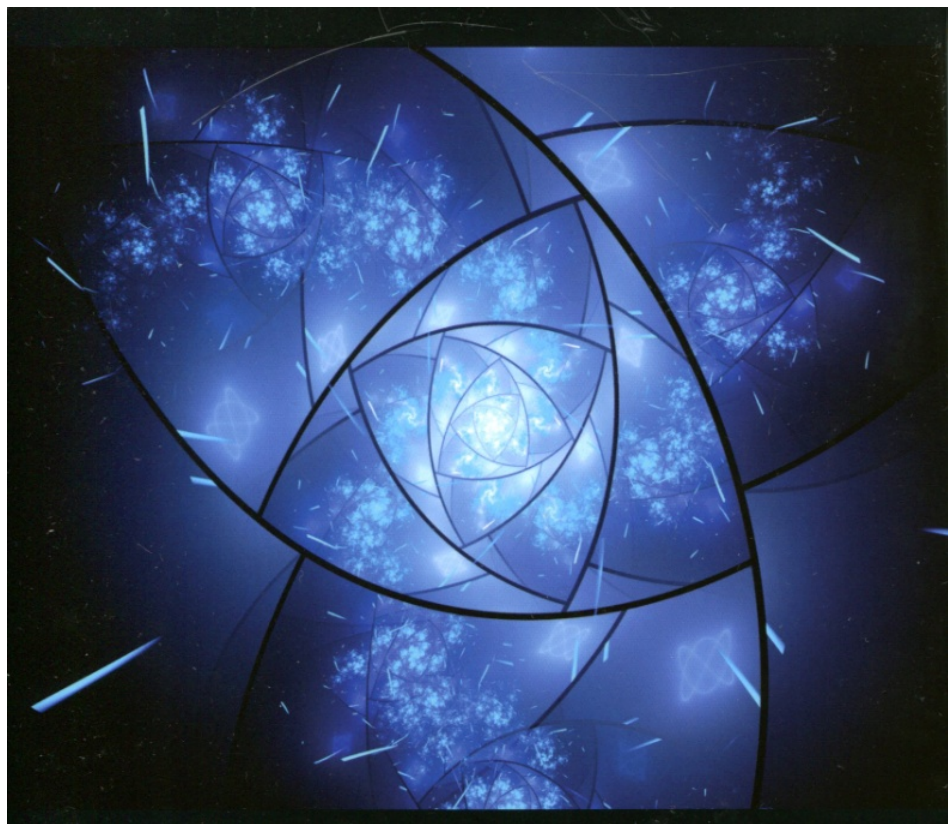

Vánoční pozdrav

z Kaplické fary 2018

Opět Vánoce. Znovu a znovu
ten mladičkový čas jaký byl kdysi. Ano, tenkrát.
Zvony vyzváněly na půlnoční a zvaly na cestu
všechny, kdo byli jitřního rodu.
Sníh pod nohama lidstva.
Skřípal pod jeho kroky.
Nebe se hemžilo hvězdami. Mnohé se dělo,
mnohé končilo, mnohé začínalo, tak jako dnes.
Možná, že to byl předěl dějin,
ale určitě to bylo víc.
Byly Vánoce, tak jako jsou Vánoce dnes.
Dnes daleko od toho času.
Čas, kdy na svět přichází věčnost.
Tehdy v mém dětství. Tenkrát před staletími.
Jen krůček od našeho času.
Byla noc.
Ta noc s náručí matky, v níž se usmívalo dítě.
Bylo to dítě? Nebo to ležel na jejích loktech svět
který přijal podobu děcka? Nebo obojí?
Na jedné ruce dítě, na druhé svět
a obojí kojeno z těchže prsou a tímže mlékem.
Mlékem času i mlékem věčnosti.
Mlékem jsoucna i mlékem bytí.
A na ústech světa úsměv děcka,
který pominout nemá.

František Lazecký

Ať na pozadí všech temnot života,
vyjde nová hvězda Lásky, která pronikne
do hlubin nitra a naplní i celý nový rok.

To Vám přeje a vyprošuje
P. Pavel Šimák

